

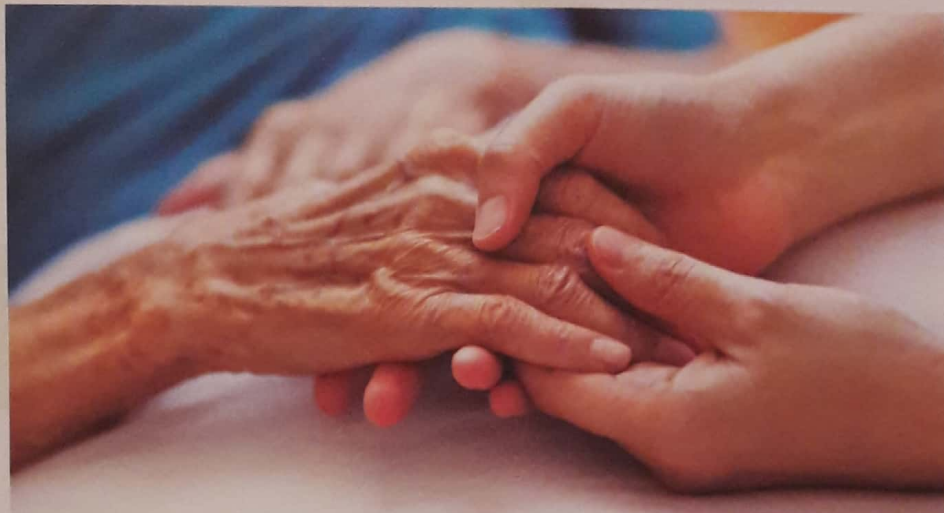

p. Silvo Šinkovec
dušebrižnik Hiše Ljubospica

V Hiši Ljubospica, edinem stacionarnem hospicu v Sloveniji, skrbimo za bolnike celostno. To pomeni, da ne sledimo zgolj fizičnim simptomom bolezni, temveč tudi čustvenim in socialnim potrebam človeka. Posebno pozornost pa posvečamo tudi duhovni oskrbi.

Kjer je meja, tam sta dve strani, tista pred mejo in tista za mejo. Ko se človek približa smrti, začuti svojo končnost bivanja, začuti bližino meje med tem, kar je tu na zemlji, in tistim, kar ga čaka »tam čez«. Ob mejnih izkušnjah si postavljamo vprašanja, ki si jih sicer mogoče ne.

V Hiši Ljubospica imamo veliko pogovorov o vprašanih življenja. Pred mejno črto vsak človek gleda nazaj in dela obračun svojega življenja. Kaj sem naredil, kateri

so bili pomembni odnosi? Kaj bo ostalo od materialnih stvari in kaj zdaj z njimi, od odnosov, poklicnih dosežkov? Kaj na koncu življenja zares šteje? Ni dolgo, ko mi je gospa pripovedovala svojo težko zgodbo. Veliko preizkušenj in trpljenja je prestala ter moči potrebovala, da je zvozila mnoge težke ovinke življenja, mnogokrat zelo sama sebi prepuščena. A ob spominu na doživeto, se je za vse zahvalila. Ganilo me je, kako je vse ovrednotila. In v njenem srcu je bil mir.

V Hiši Ljubospica je pet verskih skupnosti podpisalo zavezo za duhovno oskrbo bolnikov: katoliška, evangeličanska, srbska pravoslavna, makedonska pravoslavna in muslimanska. Če si bolnik to želi, ga obišče duhovnik (rečemo mu kar dušebrižnik, da velja za vse verske skupnosti) in se z njim pogovori. Za pogovor prosijo tudi ljudje, ki ne pripadajo tem skupnostim, saj je duhovnost v Hiši Ljubospica pojmovana zelo široko. Vsak človek išče smisel svojega bivanja in se ob »obračunu življenja« rad pogovori z nekom, ki ga razume, spoštuje, sliši, upošteva. Včasih tudi svetuje. Včasih je dovolj bližina, tiho

razumevanje bolečine. Včasih je dovolj, da nekomu zaupa svoj strah pred smrtjo, še bolj pogosto pa strah pred ločitvijo od dragih.

V Hiši Ljubospica se srečujemo različno verni in neverujoči ter se učimo drug od drugega. Ne bom pozabil stavka muslimanskega imama, ko je v pogovoru o odnosu do smrti rekel: »Ko vas, kristjane, poslušam, je tako, kot da bi poslušal muslimane.« Tako zelo smo si podobni. Pred mejno črto življenja se neverjetno zbližamo.

